

Džim Dejvis

GARFIELD **I** **DRUŠTVANCE**

**KO JE UKRAO
PUKIJA?**

Naslov originala

« THE GARFIELD SHOW Series » © 2011 –Dargaud-Media
© PAWS Inc - "Garfield & Garfield characters" are trademarks of PAWS.
ALL RIGHTS RESERVED

The Garfield Show

D'après la séries télévisée Garfield & Cie, développée par Philippe Vidal, Robert Réa et
Stève Balissat, adaptée de la bande dessinée de Jim Davis publiée en France par
Dargaud. Une coproduction Dargaud-Media et France 3, avec le soutien de la région
Île-de-France. Histoire originale de Baptiste Heidrich et Julien Monthiel.
www.garfield-et-cie.com

© Hachette Livre, 2010. Tous droits réservés.

Published in cooperation with P. & R. Permissions & Rights Ltd., Limassol, Cyprus
Prava za srpsko izdanje © 2011 Mono i Manjana

Izdavači

Mono i Manjana

Gospodara Vučića 245, 11000 Beograd

Suizdavači

Ružno pače

Bulevar oslobođenja 26, Novi Sad
Narodna knjiga, Podgorica
Sladaboni, d.o.o., Banjaluka

Prevela

Aleksandra Bošković

Uredništvo

Nenad Atanasković i Nebojša Burzan

Kompjuterska priprema

Goran Skakić

Lektura i korektura

Ana Randelović i Jasna Dimitrijević

Za izdavača

Miroslav Josipović i Nenad Atanasković

Štampa

Grafostil, Kragujevac

CIP – Katalogizacija u publikaciji

Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.133.1-93-31

DEJVIS, Džim

Garfield i društvanje. [5], Ko je ukrao Pukija? / Džim Dejvis ; [prevod Aleksandra
Bošković]. - Beograd : Mono i Manjana, 2011 (Kragujevac : Grafostil). - 85 str. : ilustr. ;
18 cm. - (Humor-prijateljstvo : 8-10 godina). - Prevod dela: Garfield et Cie. Qui veut la
peau de Pooky? / Jim Davis.

ISBN 978-86-7804-519-6

COBISS.SR-ID 186325260

Ova knjiga se ne sme umnožavati, preštampani ili prenositi u bilo kom obliku i bilo kojim sredstvom,
ni u celini, niti u delovima, bez izričite pismene dozvole autora i izdavača, niti se, bez izričite pismene
saglasnosti izdavača, sme distribuirati ili umnožavati na bilo koji drugi način i bilo kojim drugim
sredstvom. Sva prava objavljivanja ove knjige zadržavaju autor i izdavač, shodno odredbama Zakona o
autorskim i srodnim pravima.

Džim Dejvis

GARFIELD

I
DRUŠTVANCE

KO JE UKRAO
PUKIJA?

GLAVA I

NAJBOLJI PRIJATELJI NISU ZA JELO

Upravo sam se probudio. Puki i ja razgovaramo u sobi. Obožavam da razgovaram s Pukijem – on se uvek slaže sa mnom. Što je u stvari potpuno normalno jer sam ja uvek u pravu. S druge strane, moja devojka Arlena mi često protivreči. Kaže da sam ja jedan lenjivac koji razmišlja samo o hra-

ni i spavanju... Dobro, slažem se, pomalo je u pravu.

Ali kada mi kaže da je Puki samo obična plišana igračka i da nije u redu to što sam finiji prema plišanjoj igrački nego prema Odi-ju, odmah je prekidam! Puki je moj drugar iz detinjstva. Bez njega, bio bih izgubljen. Ako baš hoćete da znate, mislim da je Arlena ljubomorna na Pukija. Siguran

sam da ona potajno želi da je pitam da se uda za mene. Ali to je nemoguće! Ona ne zna da pravi lazanje. Uostalom, kad već govorimo o lazanjama...

– Hmmmmmmmm, osećaš li ovaj miris, Puki?

Mislim da nisam jeo još od... Ajoj! Sigurno još od užine... To je dugačko skoro kao čitav ponedeljak. A vi znate koliko ja mrzim ponedeljak.

– Garfilde! Odi! Za sto! – više nam Džon iz kuhinje.

Moje čulo mirisa me nije prevarilo. A i moj sluh, na žalost, ta-

kođe funkcioniše dobro – čujem Odija kako laje kao da umire od gladi. Izgleda kao da nije jeo od... Ah, od juče! Uzimao sam mu pomalo od svakog obroka. Malo od

jaja sa slaninom. Malo od pice. Čak sam mu uzeo i kost koju je dobio u četiri sata. U stvari, nju nisam pojeo, naravno. Samo sam je sakrio da bih se malo našalio sa Odijem. Ali to je za njegovo dobro. Čak i Liza smatra da se malo ugojio i da bi ga trebalo staviti na dijetu. U stvari, ona to kaže i za mene. Ali ja ne slušam ni svoju devojku, a kamoli Džonovu. Dobro, bolje da požurim dole. Posle dvadeset četiri sata posta Odi bi mogao biti gladniji od upravo odleđenog mamuta.

– Hajde, Puki! Idemo na večeru.

Silazimo niz stepenice brže nego što mi je potrebno da pojedem jednu činiju kokica.

– Ako nisi gladan – šapućem na uho Pukiju koji me uvek sluša – ne brini, ja ću pojesti tvoj deo.

A i ja bih mogao ostati bez svog dela ako nastavim da stojim u dnevnoj sobi ovako ukipljen.

I bez obzira na to što u ruci drži parče lazanje koje se još uvek puši tek izvađeno iz rerne, Džon je tako ružno obučen da mi dođe da povratim.

Na desnoj ruci ima crvenu vatrostalnu rukavicu s motivima Odijeve i moje glave. Uskoro će tu biti samo moja glava i ova unikatna rukavica. Idemo dalje, na levoj ruci ima zeleno-belu kariranu rukavicu i oko struka kecelju ukrašenu kravljim dezenom. Ima tako loš ukus da uopšte ne čudi to što se njegovi stripovi nikome ne dopadaju. Možda bi mu bilo bolje da postane kuvar?

Jer, kada su lazanje u pitanju, on je majstor. U stvari... Ne! Šta ja to pričam?! Onda više ne bi imao vremena da ih priprema za mene...

Odi i dalje ne prestaje da trči i skače oko Džona lajući. Ako uskoro ne prestane, mogao bi da izazove katastrofu s lazanjama. Ah, eto vidiš! Šta sam rekao?!?

Džon se sapleo na Odijev jezik.
Trebalo bi mu zabraniti da toliko
visi.

Parče lazanje počinje svoj let.
Pažnja! Sletanje je predviđeno u
moj stomak otprilike... sada! Tre-
ba samo da ga uhvatim dok pada.
Spuštam Pukija i letim kroz va-
zduh.

– Imam je, imam je...

Oh, ne. Propade. Moji zubi su se zarili u prazno. Ali za razliku od mene, Puki nije promašio – parče lazanje palo je pravo na njega. I ranije mi je bio neodoljiv, ali sad je, kako da se izrazim... vrlo ukusan! Ne kažem da ću ga pojesti! Najbolji drugovi nisu za jelo. Ali mogao bih ga, recimo olizati. Naročito ako je prekriven sosom od paradajza i istopljenim sirom.

– Oh! Oprosti, Garfilde – izvinjava se Džon – Isprljao sam tvoju plišanu igračku.

Još niste prestali da govorite da je to igračka!

– Puki nije igračka – objašnjavam ja. – Puki je moj najbolji prijatelj! Nije on kriv što je od pliša. Uostalom, ti si kriv što je prljav, i zato ga očisti!

Ozbiljno. Pravac u perionicu za veš!